XV. évf. 4. szám 2003. július – augusztus

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

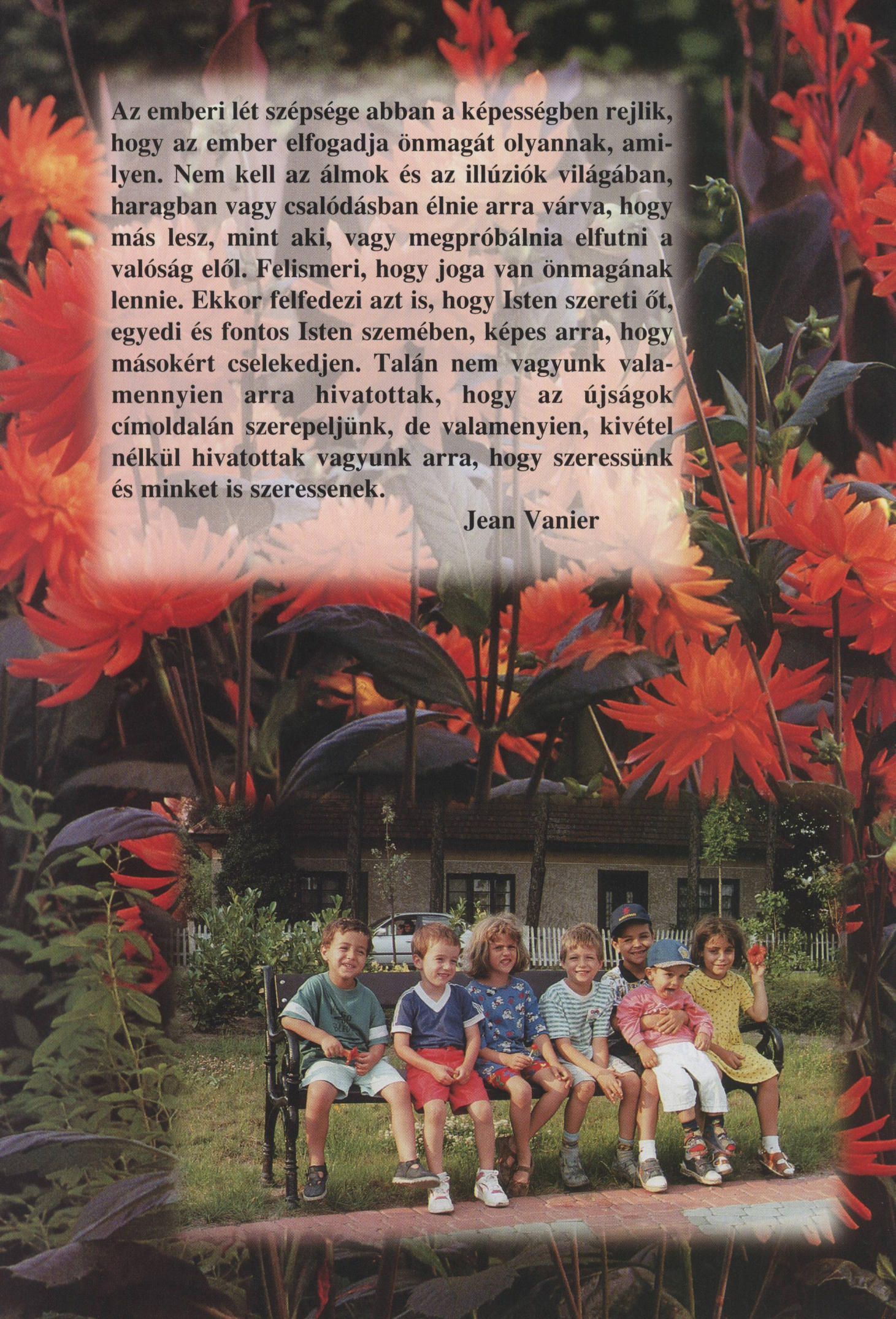

Malakiás jövendölése

Béky: A misztika jelentősége ma

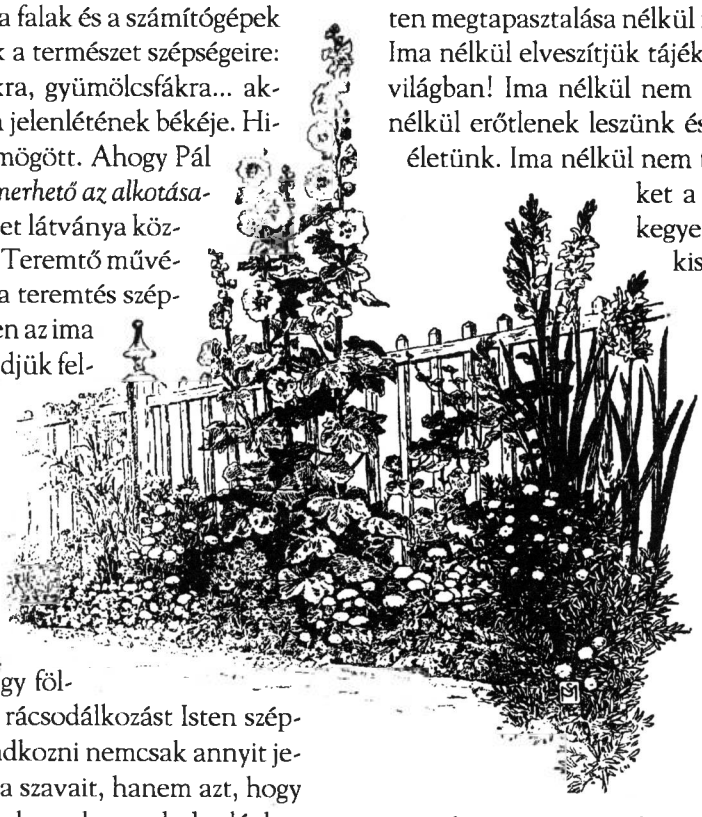
Az emberi lét szépsége abban a képességben rejlik, hogy az ember elfogadja önmagát olyannak, amilyen. Nem kell az álmok és az illúziók világában, haragban vagy csalódásban élnie arra várva, hogy más lesz, mint aki, vagy megpróbálnia elfutni a valóság elől. Felismeri, hogy joga van önmagának lennie. Ekkor felfedezi azt is, hogy Isten szereti őt, egyedi és fontos Isten szemében, képes arra, hogy másokért cselekedjen. Talán nem vagyunk valamennyien arra hivatottak, hogy az újságok címoldalán szerepeljünk, de valamenyien, kivétel nélkül hivatottak vagyunk arra, hogy szeressünk és minket is szeressenek.

Jean Vanier

»Milyen csodálatos a neved szerte a világon«

A nyár minden évben segít felfedezni a Teremtő Isten szépségét. Ha kilépünk a falak és a számítógépek világából és rácsodálkozunk a természet szépségeire: hegyekre, folyókra, virágokra, gyümölcsfákra... akkor megtölti szívünket Isten jelenlétének békéje. Hiszen Ő áll minden alkotás mögött. Ahogy Pál apostol írja: *„az Alkotó fölismerhető az alkotásaiból"* (Róm 1,20). A természet látványa közvetlen megtapasztalást ad a Teremtő művészetéről. Ahogy szemléljük a teremtés szépségét, úgy indul el szívünkben az ima forrása. Ez a forrás – ha engedjük felfakadni – örömmel és ujjongással tölti el szívünket. Ahogy a 8. zsoltár írója dicsőítette az Urat: *„Urunk, milyen csodálatos a neved szerte a világon... hisz az egeknél fenségesebb a te dicsőséged"* (Zsolt 8,1-2) – úgy indul a mi szívünk is imára. Így fölfedezzük az ima lényegét, a rácsodálkozást Isten szépségére és jóságára. Mert imádkozni nemcsak annyit jelent, hogy elmondjuk az ima szavait, hanem azt, hogy átérezzük azt az ajándékot, hogy kapcsolatba léphetünk a végtelen irgalommal, szépséggel, jósággal, aki ki akarja nyilatkoztatni magát előttünk. Az imádság ezzel a szívünk mélyén lévő tudattal kezdődik: most Istenhez szólok, ahhoz, aki megteremtett engem és ezt a hatalmas világot.

Mózes találkozása Istennel jó példa az ima elmélyülésére. Ahogy ment föl a Sínai hegyre, minden lépésnél nagyobb tisztelet, megrendültség, imádat született meg benne. Annyira átadta magát Isten szentségének, hogy amikor lejött a hegyről, sugárzott az arca.

Szeretném föltenni Neked a kérdést, hányszor sugárzott az arcod imádság után? Vagy legalább észrevették-e rajtad imádság után, hogy más lettél, jobb lettél?

Nagyon fontos ezeket a kérdéseket végiggondolni, mert lehet, hogy keresztény életünk gyengeségének titka az ima elhanyagolásában rejlik. Miért nem találkozunk imáinkban Istennel? Azért nem, mert nem figyelünk Rá, vagy mert elfelejtünk rácsodálkozni az Ő végtelen gazdagságára, bölcsességére, jóságára!

Elfelejtjük, hogy ima nélkül nincs lelki élet! Isten megtapasztalása nélkül nem növekszik hitünk! Ima nélkül elveszítjük tájékozódóképességünket a világban! Ima nélkül nem tudunk jók lenni. Ima nélkül erőtlenek leszünk és örömtelenné válik az életünk. Ima nélkül nem tud használni bennünket a Szentlélek, elveszítjük kegyelmi adományainkat, és kiszolgáltatjuk magunkat a Sátán kísértéseinek és csapdáinak.

„Nincs ma sürgetőbb feladat" – írja Duewel –, „mint hogy az Egyház teljesítse a világ evangelizációjának feladatát." Isten telt házat akar Fiának és menyasszonyának (az Egyháznak) lakodalmi ünnepén (Mt 22,1-10). A világ evangelizációja a keresztények tanúságtevő életétől és az imától függ. Az ima készíti elő az utat az evangelizációhoz. Sőt azt is hozzátehetném, hogy az evangelizáció gyümölcsét – Jézus szívünkbe fogadását – az ima teszi tartóssá.

Jézus csodálatosan szép példabeszéde a magvetésről (Lk 8,11) szoros összefüggésben van az imával. Az ember szívébe hullott Ige magja hetekig, hónapokig, néha évekig szunnyadozhat, mielőtt fejlődni kezd.

Jézus azt tanította, hogy a magot befogadó talaj különböző termést hoz. Szomorú, hogy a világ egyes részein (vagy egyes emberek esetében) telnek az évek, évtizedek... és a talaj terméketlen. Sok embert annyira megkeményített az előítélet, a szenvedés, a szegénység, a másoktól kapott sérelmek, hogy a beléjük vetett mag egyáltalán nem kelt ki. Sok ember szívének talaja azért terméketlen, mert nem kap napfényt (szeretetet) és nedvességet (imát). Isten Igéje mindig hatékony. A probléma főleg a vízzel van. Ima által elhozhatod a Szentlélek áldását családodra, városodra, országodra. A hívő ember életéből *„élő víz forrásai"* (Jn 7,38) fakadnak.

Az ima Istentől adott eszköz előkészíteni az Úr útját, a lelkileg száraz, terméketlen területeken. Minél mélyebben és minél többet imádkozol, annál jobban árad a Lélek vize. Az ima fontosságát már abból is fölismerheted, hogy a Sátán mindent megtesz a rendszeres elmélyült imádság ellen. Próbáld csak ki, alig határozod el, hogy többet fogsz imádkozni, ezerféle tennivalót szabadít rád. Erős, szent elhatározás kell, hogy szembeszállj vele és győzelmet arass!

Kereszténynek lenni azt jelenti: imádkozó embernek lenni. Sajnos az a tapasztalat, hogy a megújult keresztények is meglepően keveset imádkoznak. Sok embernek meg kellene gyónnia imaélete sivárságát, és az imával kapcsolatos közömbösségét. Sok botlást meg lehet bocsátani egy keresztény embernek – írta valaki –, de azt hogy nem ég a szíve Istenért, azt nem lehet megbocsátani.

A Szentlélekkel betöltött ember vágyakozik az imára. Örömére szolgál, ha több ideje van imádkozni. Sőt, kedvenc időtöltését is hajlandó feláldozni, hogy hosszabban imádkozzon, mert tudja, hogy az ima menti meg a világot.

Katona István
főszerkesztő
(Duewel nyomán)

A misztika jelentősége ma

III/1. rész

(Elhangzott a Karizmatikus Regionális Találkozón – Budapest, 2003. március 22.)

Képzeljük bele magunkat a remeték történetébe, valamikor az V. században a remeteség fénykorába. Volt egy remete, aki már több mint tíz éve remetéskedett, de egyre jobban beleunt, mert minden nap újra kezdődtek a kísértések, az unalom és az aggodalom. Nem tudta magát legyőzni. Hosszúnak találta az imádságot és a sok böjtöt. Az lett a vége, hogy arra a gondolatra jutott: jobb, ha feladja és hazamegy. Mielőtt azonban hazament volna, felkeresett egy tapasztalt remetét, egy öreg „veteránt", és elmondta neki, hogy viaskodott önmagával több mint tíz éven keresztül. Az öreg remete hallgatta nagy csendben; majd szelíden és mosolyogva csak annyit mondott neki: „Hát már több mint tíz éve remetéskedsz, és még mindig önmagaddal vagy elfoglalva? Lassan itt az ideje, hogy a jó Istennel foglalkozzál!"

Hát ez az! A világi emberek, de sokszor a hívek is – még az imádságban is – nem annyira a jó Istennel beszélgetnek, nem Vele foglalatoskodnak, hanem valamiképpen önmagukkal. Ismerjük Szent János 1. levelét:

„Írok nektek gyermekek, mert benne bocsánatot nyertek bűneitekért. Írok nektek atyák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek ifjak, mert legyőztétek a gonoszt." (1Jn 2,12-13)

Az a fölosztás, hogy gyerekek, fiatalok, atyák, ezt úgy is érthetjük, mint a lelki élet három lépcsőfokát. A gyerek még problémátlan, a pillanatnak él. Örömei, aggodalmai, sírása: mind-mind a pillanaté. Csak a szüleihez ragaszkodik, egyéb gondja nincs. Ott vannak azután a fiatalok, jobban mondva a kamaszok, a lelki élet kamaszai, akik ugyancsak el vannak foglalva önmagukkal. A környezet meg önmaguk a legnagyobb probléma számukra.

Aztán ott vannak az atyák – Szent János kifejezésével –, akik már túl vannak a gyermekkor gondtalanságán és a kamaszkor küszködésén; és csak azzal törődnek, aki öröktől fogva van, vagyis csak Istennel. Remete Szent Pál egy sort sem írt, de feljegyezték egy gondolatát. Azt mondta egyszer: „...míg a keresztény ember az imádságban nagyon tudatában van annak, hogy ő imádkozik és ezt hogyan, mikor; míg méricskél, önmagát vizsgálgatja, az még nem egészen keresztény imádság."

Ez nem azt jelenti, hogy nem vagyunk tudatában annak, hogy imádkozunk, azaz, hogy elbóbiskoltunk, elaludtunk az imádság alatt, ez egészen más területre tartozik. Hanem, hogyha valaki imádkozik és nagyon tudatosítja magában, hogy én imádkozom, hogyan, mennyit, van-e érdem, stb. az még nem az igazi keresztény imádság. A keresztény imádság ott kezdődik, amikor annyira elmerülünk Istenben, hogy még az idő folyását se vesszük észre.

Eszembe jut Kis Szent Teréz, aki egyszer fájdalmasan elpanaszolta, hogy volt egy napja, amikor fél órán át nem gondolt a jó Istenre. Ezt olyan nagy véteknek tekintette, hogy fél óra elveszett a napból, amikor nem gondolt a jó Istenre. Mi, azt hiszem, fordítva vagyunk. Talán van egy fél óra a nap folyamán, amikor talán gondolunk a jó Istenre. Vagy talán a hét folyamán fél óra. Sokan még egész hónapban sem gondolnak a jó Istenre. Nem azt jelenti, hogy tudatosan, erőszakosan, erőnek erejével gondoljunk Istenre, hanem az Isten jelenlétében való életet jelenti, hogy valamiképpen mindig Isten jelenlétének tudatában élünk és soha nem szakadunk el Tőle.

Kis Szent Teréz még azt a fél órát is rettentő hosszúnak találta, hogy az alatt nem gondolt Istenre, pedig ő ugyancsak el volt foglalva, mert a Karmeliták nagyon sokat dolgoznak.

Most néhány ilyen jelenetet szeretnék fölelevéníteni a misztikusok életéből, tudniillik a misztikusok éppen azok, akik már nem önmagukkal foglalkoznak, hanem csakugyan a jó Istennel.

Csak néhány ilyen jellegzetesség: nem az „én" a központ az imádságban, az elmélkedésben, az életben, hanem csakugyan Isten minden mindenben, és amikor már annyira kitölti Isten egész valónkat, hogy szinte el sem tudjuk képzelni a valóságot, az életet Nélküle.

Szent Ágoston kihangsúlyozza, hogy az imádság lényege, lelke az Isten utáni vágyakozás... A szomjúság, az éhség Isten iránt.

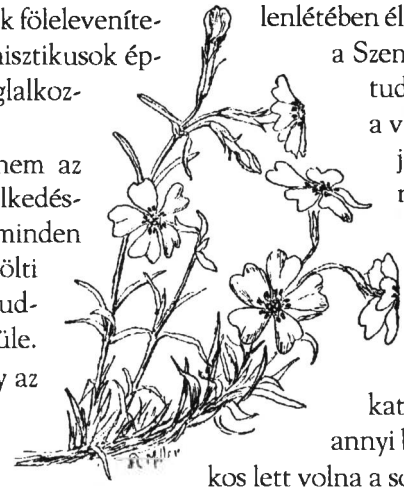
A cisztercita nagy lelki írónak, Jean Leart-nak van egy gyönyörű kis könyvecskéje, amelyben a középkor szelleméről, lelkiségéről írt. A címe is jellemző: „A tudásszomj és Isten utáni vágy". Ez jellemezte a középkor lelkiségét. Az a tudásszomj nem olyan, mint ma a tévében, hogy mindent megismerni az égvilágon, kivéve Istent, hanem valamiképpen megismerni Istent, Isten világát. Erre jellemző az a nagy vágy, valóságos éhség Isten iránt.

Ezt a legjobban talán az úgynevezett rajnai misztikusok egyike, Ruysbroeck fejezte ki a legjobban, hogy valósággal éhezünk Istenre, szomjazunk Isten után.

Lucie Christine (1841–1908) a mindennapi életben élte át az Istennel való misztikus kapcsolatát. Négygyermekes édesanya volt, aki ugyancsak el volt foglalva, de még zongorázás vagy tánc közben is, és a négy gyermekkel körülvéve is állandóan kapcsolatban tudott lenni Istennel. Sőt, a vonaton is, amikor utazott. Szinte soha egy percre sem hagyta el a jó Istent.

A misztikusok ugyanis olyanok, hogy nem különválva él bennük az élet és az imádság, hanem a mindennapi életben ott van Isten, mint cél, mint középpont, és ami a lényeg, hogy nemcsak a tudat, hanem a megtapasztalás, az élmény, az Istennel való kapcsolat. Ez mindenben lehetséges, de főleg az imádságban. Amikor a misztikáról hallunk, olvasunk vagy tárgyalunk, szinte állandóan a szemlélődés, az imádság világával van dolgunk, de nem kizárólag.

Van a Szentírásban egy kifejezés, a latin Vulgata így fejezi ki, hogy: „Ad haerere Deo" – Istenhez tapadni. Olyan szorosan tapadunk Istenhez, hogy szinte egy lélek vagyunk Vele, vagy ahogy a misztikusok kifejezik: „Isten-színűvé lesz". Vagy mint a szivacs, amelyet áthat a víz, hogy már telítve van a vízzel, úgy van telítve a lelkünk Istennel, Isten jelenlétével, a Szentlélekkel. Jézus maga a legjobb példa erre. Azt hiszem Szent János evangéliuma ilyen szempontból mutatja be nekünk Jézust, aki annyira egy az Atyával, annyira Isten jelenlétében él, és annyira betölti Őt Isten jelenléte, a Szentlélek, hogy már másképpen nem is tudja látni, el se tudja képzelni a világot, a valóságot, az embereket. Vagy mondjunk egy más példát: Mózes. A nagy mozgalmi ember, akinek egész élete tevékenység. Hihetetlen szervezőképességgel áldotta meg Isten: szembeszáll a diktatúrával, Egyiptom egész katonai adminisztrációjával, és sikerül kiszabadítania a zsidókat onnan. Utána azonban a pusztában annyi baja van, hogy más már régen öngyilkos lett volna a sok baj miatt. De Mózesnek, ennek az igazi aktív embernek, aki többet tett, dolgozott bárkinél, élete végén egy vágya volt, hogy jobban megismerje Istent, hogy lássa az Arcát.

Ekkor olvassuk a Kivonulás könyvében azt a nagyszerű jelenetet, amikor az Úr elvonul előtte. Arcát nem láthatja, de valahogy hátulról egy kicsit megtapasztalja, és még ez a hátulról való nézés, tapasztalás, ez az élmény is annyira átjárja, hogy ragyog az arca. Az izraeliták nem képesek ránézni, mert annyira megvakítja őket a fény. Mózesnek ez volt a legnagyobb élménye! Ehhez képest mindaz, amit tett, szinte elhalványult.

Azután még egy jelenet van az ószövetségi Szentírásban, ugyancsak a Kivonulás könyvében a 24. fejezetben, amikor Izrael vénei felmennek a hegyre és látják, hogy Isten lába alatt valami olyan van, mint egy zafír-tenger, egy kristály tenger, és ott Isten jelenlétében ülnek és esznek-isznak (Kiv 24,9-11). Tessék elképzelni, több mint 3000 évvel ezelőtt ez a szöveg hihetetlenül röviden, de olyan költői módon és olyan szemléltetően fejezi ki ezt a misztikus élményt: Isten jelenlétében ültek, ettek-ittak, és nem haltak meg. A

Szentírás gyakran kihangsúlyozza az ilyen istenélményről, hogy valaki látta Istent, de életben maradt. Mások pedig félnek, nehogy meglássák Istent és meghaljanak. Ezt úgy lehet értelmezni, ha valaki csakugyan színről-színre megtapasztalja Istent, az már nem ennek a világnak a lénye. Azt már kiragadták az itteni hús-test életből és az már soha többé vissza nem térhet, mert ez csak a másvilágon lehetséges. Az embernek itt a földön nem lehetséges színről-színre látnia: ez csak hasonlat, mert Istent nem látta soha senki és nem is láthatja. Ha meglátjuk, már nem élünk itt a Földön, akkor már az örökkévalóságban vagyunk. Ez az egyik szempont.

Van egy másik szempont: a Zsoltárokban gyakran fülünkbe cseng az a gúnyos kérdés: „Ugyan, hol van a te Istened?" (Zsolt 41) A nagy katasztrófák, vesztett háborúk, természeti csapások és a többi, amikor a hit már csak tapogatózva keresi Istent, mintha elvesztette volna, és a gúnyos ellenség, a pogányok akkor kinevetik a hívőket, gúnyolódnak és azt kérdezik: „Hát hol van a te Istened?" Napjainkban is így van ez. Az ateisták, a materialisták a hívőkre mutatnak és ezt kérdezik: „Hát most mutassák meg, hol az Isten!" Most, ebben a háborúban vagy amikor meghal valaki, egy beteg, rákos ember... vagy amikor hiába imádkozik, nincs meghallgatás: „hol van a te Istened?"

Napról napra halljuk a hitetlenek gúnyolódását, vagy pedig mi magunk is a szívünkben azt kérdezzük a bizonytalanság, az elbizonytalanodás óráiban: „ugyan, hol lehet Isten?" Vagy egyáltalán velünk van-e, vagy van-e egyáltalán? Ez az egyik formája annak, amit a misztikusok a lélek sötét éjszakájának neveznek. Ugyanakkor azonban van egy másik formája is annak, hogy „hol van a te Istened?", ez pedig az, hogy keressük Istent, jobban, mint az anyagi javakat, jobban, mint a hírnevet, vagy előnyt, hasznot. Ahogy a Szentírás mondja: „Ez az Istenkeresők nemzedéke", generációja.

Az egyik példa a keresésre az Énekek Éneke. Az valahogyan olyan szeretet-játék, bújócska, hogy keressük Istent, és amikor úgy érezzük, hogy megtaláltuk, hogy velünk van, akkor eltűnik, de ez az eltűnés egy nagyobb vágyat ébreszt bennünk.

Még fiatal voltam, amikor kiküldtek Németországba, s az első helyem a Fekete-erdőben volt. Ott van a jezsuitáknak egy hatalmas kollégiuma és mindjárt a ház mögött ott vannak a hegyek. Nem magasak, de a hely maga is 800 méter tengerszint feletti magasságban van. Fölmentünk egyszer egy viharos, esős nap délutánján a szomszéd falucskába, amely már majdnem 1000 méter magasan volt a tengerszint felett, és néztük amint a felhők olyan vad iramban vonultak az égen. A felhőfoszlányok sötétek voltak, de itt-ott már kibukkant az ég és egyszer csak mintha álmodtunk volna, felcsillantak az Alpok, az Alpesek, és hátrébb az olasz Alpesek 100-150 kilométer távolságból. Olyan volt ez, mint egy látomás tündéri, hófehér csillogásban. Nekünk, Alföldhöz szokott magyaroknak, ez csodálatos élmény volt, tátott szájjal néztük. Ahogy azonban akartuk tovább nézni, hirtelen egy sötét felhő eltakarta és nem volt semmi. Akkor más helyen, jobbra vagy balra más csúcsok jöttek elő. Olyan volt ez, hogy alig győztük nézni, forgattuk a nyakunkat, a fejünket, hogy hova is nézzünk, és amikor már láthattuk volna, eltűnt. El tudtuk volna nézni órákig. Ekkor értettem meg a prófétákat. A próféták olvasása nagyon nehéz olvasmány. Az egyik oldalon az üdvösség ígéretét olvassuk, a mennyei Jeruzsálemet, hogy Isten velünk van, az ígéret beteljesedett, a másik lapon pedig mintegy kozmikus katasztrófa, újra a háborúk, büntetések. Az ember csak nézi Izajást olvasva, ahogy laponként változik a táj: hol az üdvösség fölcsillanása, hol pedig a fenyegető katasztrófa áll benne. Ezek nem előre kigondolt, összeállított képek, hanem ahogy a próféta azt megtapasztalta.

Valahogy ilyen a misztikusok istenkeresése is: hol fölcsillan előttük az Isten: jelenléte, vigasztalása, az öröm, mintegy látomás; a következő pillanatban azonban visszazuhan a sötétségbe, nagy sötét felhő takarja be.

Nem kell megijedni, mint Szent Ignác mondja Lelkigyakorlatos könyvében: ez természetes. Az lenne a gyanús, ha valakinek mindig kivétel nélkül csak öröm, csak vigasztalás, csak fényesség lenne. Ez gyanús. Az is gyanús, ha valakinél csak vigasztalanság, csak sötétség, csak aggodalom lenne. A váltakozás nagyon ráillik mai életünkre. Az lenne a baj, ha leállna minden és nem éreznénk semmit: ez lenne a közömbösség. Mi azonban csakugyan keressük Istent: Ő megjelenik és eltűnik, hogy még jobban keressük és egyre jobban tudjuk értékelni.

Ezt a világot nevezzük a misztikusok világának, csakhogy néhány nevet említsek: Origenész minden idők egyik legnagyobb szentírástudója, vagy Szent Ágoston, vagy Assziszi Szent Ferenc, Sziénai Szent Katalin. A középkor nagy misztikusa Szent Mechtild, Szent Gertrúd vagy Bingeni Szent Hildegard. Azután ott vannak Avilai Szent Teréz vagy Avilai Szent János, Keresztes Szent János, Szent Ignác és a többiek. Mehetnénk egészen napjainkig, Lucie Christine-ig. Hát ezt a világot ugye nem lehet egy pár perc alatt érzékeltetni, legjobb, ha olvasunk róluk és elmélyedünk bennük.

Béky Gellért S.J.

— FOLYTATJUK. —

A római pápák 150 éves rövid története napjainkig Szent Malakiás próféciáinak fényében

(Sokan érdeklődtek, hogy ki volt Szent Malakiás és milyen jövendölései voltak. Az alábbiakban közöljük az utóbbi 150 év pápáira vonatkozó próféciákat.)

Szent Malakiás (1098–1148) – Írország prímása – néhány szerzetessel Rómába zarándokolt 1140-ben. A Janiculum dombról a szerzetesek megpillantották a gyönyörű várost. Tekintetük végigsiklott a számtalan templomtornyon és az ókori pogány épületek romjain. Malakiás könnyekre fakadt a meghatottságtól, hogy a 12 hónapi zarándoklat céljához jutottak. Nem sokkal ezután elragadtatásba esett. Elragadtatás közben 111 latin mondatot diktált írnokának, melyek a következő évszázadok pápáira vonatkoztak – egészen az idők végéig, Krisztus második eljöveteléig.

100. **IX. Piusz 1846 – 1878 (32 év) „Crux de cruce" („Kereszt a keresztből")**
101. **XIII. Leó 1878 – 1903 (25 év) „Lumen de Celo" („Mennyei Fény")**
102. **X. Piusz 1903 – 1914 (11 év) „Ignis ardens" („Lobogó tűz")**
103. **XV. Benedek 1914 – 1922 (8 év) „Religio Depopulata" („Letiport vallás")**
104. **XI. Piusz 1922 – 1939 (7 év) „Fides intrepida" („Rendíthetetlen hit")**
105. **XII. Piusz 1939 – 1958 (19 év) „Pastor Angelicus" („Angyali Pásztor")**
106. **XXIII. János 1958 – 1963 (5 év) „Pastor et nauta" („Hajós Pásztor")**
107. **VI. Pál 1963 – 1978 (15 év) „Flos Florum" („Virágok virága")**
108. **I. János Pál 1978 – 1978 (30 nap) „De medietate Lunae" („Hold közepéből")**
109. **II. János Pál 1978 – 2003(4) (25 év) „De labore solis" („Munkájául a Napnak")**
110. **2003(4) – „Gloria olivae" („Olajfa dicsősége")**
111. **„II. Péter" („Római II. Péter")**

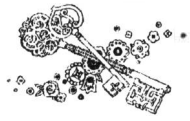
„»Toszkánai Balneából való« után jön a »Kereszt a keresztből« (100). »Mennyei Fény« (101) ragyogása után jön majd a »Lobogó Tűz« (102). Ennek hamvai közt, miután »Letiporva a vallás« (103), tűzben a vész iszonyú rohamában egymásnak zúdulnak a népek. Majd a »Rendíthetetlen hit« (104) után jön az »Angyali Pásztor« (105). Úgyszintén a »Hajós Pásztor« (106) jön utána, és azután a »Virágoknak virága« (107) jő majd. Ezután a »Hold közepéről« (108), a »Munkájául a Napnak« (109), jő az »Olajfa dicsősége« (110) és jön a »Római (második) Péter« (111). Az ő kormányzása alatt szörnyű jelektől kísérve leomlik a héthegyű város, s eljön a felhőkben a Rettenetes Bíró a világot ítélni." (Malakiás)

IX. Piusz 1846–1878 „Kereszt a keresztből"

Az egyház elleni támadások súlyos keresztként nehezedtek rá egész pápasága alatt. A pápa szerette volna fenntartani az egyházi államot. A carbonarik és szabadkőművesek szövetsége nem egyezett bele az egyházi állam monarchista alapokon való létébe. 1849-ben olyan nagy volt az egyházi állam elleni támadás, hogy csak francia segítséggel tudott fennmaradni. A pápai állam miniszterelnökét (P. Rossi) 1848 novemberében a forradalmárok meggyilkolták. Rómában kitört a forradalom (amely az egyházi állam ellen irányult), a pápának Gaetába kellett menekülnie. Piusz, aki először sok engedményt adott a népnek, megváltoztatta magatartását. Francia segítséggel visszahódította az egyházi államot és Rómát. Ellenfelei még inkább ellene fordultak. II. Viktor Emmanuel (1849–1878) vezetésével a nemzeti egységmozgalom nagy erővel támadt. II. Viktor

Emmanuel 1861-ben kikiáltotta magát Olaszország királyának. Garibaldi csapatait (1862–67) a franciák visszaverték, de amikor a franciák elhagyták az országot, rácsaptak Rómára és 1870 szeptember 20-án elfoglalták. Az egyházi államot 1000 év után megszűntették. IX. Piusz visszavonult a Vatikánba. 1871-ben Viktor Emmanuel Rómába helyezte székhelyét. A pápa kiközösítette azokat, akik a király mellé álltak, de legtöbben nem törődtek vele. A király évjáradékot biztosított a pápának és az egyházi funkciók szabad gyakorlását. A liberalizmus megerősödött Olaszországban. (Liberalizmus: az egyén teljes autonómiáját hirdeti; az embert kivonja Isten és az erkölcsi törvény tekintélye alól; pártolja az egyén határtalan érvényesülését, így forrása lett az osztályharcoknak, például később a bolsevizmusnak); 1864 (Syllabus) apostoli körlevélben a panteizmust, materializmust, racionalizmust és a liberális szocializmust támadta. Emiatt kultúra ellenességgel vádolták a pápát és az egyházat.

XIII. Leó 1878–1903 „Mennyei Fény"

Megerősödtek Európában az egyházellenes mozgalmak. Végső céljuk: az egyházat alárendelni az állam mindenhatóságának (a németek kultúrharcnak nevezték, mintha a kultúra kívánná a harcot az egyház ellen). 1870. Bismarck egymás után adta ki az egyházellenes törvényeket (a papképzést az állam vette a kezébe, egyházi ügyeket az állami törvényszék alá rendelték, szerzeteseket kiutasították, ellenszegülő papokat, püspököket számkivetésre vagy börtönre ítélték (vagy pénzbüntetésre). A pápa a Szentlélek bölcsességének fényével próbálta az ellentéteket elsimítani. Egyességre jutott Bismarckkal. Franciaország 1914-ig üldözte és elnyomta az egyházat.

X. Piusz 1903–1914 „Lobogó tűz"

Megalapozta az egyházi tudomány fejlődését. Pártfogásba vette a katolikus főiskolákat. Szociális kérdésekre választ adott a „Rerum novarum" enciklikában. X. Piusz codifikálta (rendszerbe foglalta) az egyházjogot. Uralkodása a hit égő tüze volt. A vallási életet emelte a gyakori áldozás szorgalmazásával, elítélte a modernizmust. (Modernizmus: ellene volt az evangéliumok megbízhatóságának; kétségbevonta a kinyilatkoztatás természetfölöttiségét, a Szentírás sugalmazottságát; a szentségek krisztusi alapítását. Katolikus színezettel a legsúlyosabb racionalista tévedéseket akarta becsempészni az egyház életébe.) 1908. június 30-án Szibériába becsapódott egy óriási meteor (ezer Hiroshima bomba erejű); 1912. Halley üstökös tűnt fel.

XV. Benedek 1914–1922 „Letiport (elnéptelenedett) vallás"

Mindent megtett a háború borzalmainak enyhítésére. Az I. világháborúban 19 millió katona és 10 millió civil halt meg. 1918-ban kitört a spanyol-nátha: 21 millió áldozata volt. 1917-ben kitört az orosz forradalom; a polgárháborúban és az éhínségben 2 millió ember halt meg. A bolsevikok gyűlölettel fordultak az egyház ellen; templomok ezreit rabolták ki, papok ezreit ölték meg. 1917. Fatimában megjelent a Szűzanya. Ezt üzente a világnak: „Ha nem engesztelitek és nem ajánljátok fel Oroszországot, az antikrisztusi tanok elterjednek a világon."

XI. Piusz 1922–1939 „Rendíthetetlen hit"

Erős hittel szervezte újjá a háború utáni pusztulásban az egyház életét. Mussolini (1883–1945) lett a miniszterelnök 1922-ben. Mussolini ellene volt a kommunizmusnak. 1929-ben megkötötte a szerződést a pápával, így létrejött a független Vatikáni (Pápai) állam. Elismerte a Vatikán diplomáciai és politikai függetlenségét, megengedte a katolikus felügyeletű iskolarendszert, katolikus ifjúsági csoportok alakultak országszerte és a „Katolikus Akció" elnevezésű apostoli intézmény. A pápa számos irányadó rendeletet adott ki az oktatásra, házasságra, születésszabályozásra vonatkozóan (Casti connubii, 1930). Határozottan utasította a világ püspökeit, hogy alakítsanak katolikus akciót, szálljanak szembe a kommunista eszmékkel. A „Mit brennender Sorge" enciklika a nácizmust elítélte, az Antikrisztus eszközének nyilvánította. 1938 januárjában feltűnt az északi fény – amely a fatimai Lucia nővér próféciája szerint a II. világháborút jelezte. Jóllehet írt tiltakozó körlevelet a nácizmus ellen, de Hitler megtiltotta annak felolvasását, a „Mit brennender Sorge"-t úgy kellett átcsempészni a határon, hogy legalább a püspökökhöz el tudják juttatni. Hogy miért nem lépett föl még erőteljesebben Hitler ellen, ahhoz tudni kell,

hogy a keresztény Európa fő ellensége a 30-as években a bolsevizmus és Sztálin volt, aki emberek millióit mészárolta le Oroszországban, 60000 templomot bezáratott, a műkincseket elrabolta, 50 ezer papot és 300 püspököt megöletett vagy koncentrációs táborba hurcoltatott. Úgy tűnt, hogy Hitler szembeszáll Oroszországgal és legyőzi a kommunizmust. Hitler hazug politikája és fajelmélete akkor még nem volt annyira nyilvánvaló. A második probléma, hogy Mussolini teljesen Hitler mellé állt. A fasizmussal egyetértő Olaszországban a pápa tehetetlenné vált. Semmilyen eszköze nem maradt, hogy föllépjen a gonoszság ellen.

XII. Piusz 1939–1958 „Angyali Pásztor"

Családi neve „Pacelli", ami annyit jelent, mint „békés, szelíd, csendes". Kiváló diplomata, mélyen imádságos lelkű, szent ember volt. 1944-ben, Róma bombázásakor maga is kiment az utcára és a sebesülteket vigasztalta és a „betegek kenetét" feladta a haldoklóknak. Körülbelül 400000 zsidót sikerült megmentenie a koncentrációs tábor elől, a Vatikánban is több ezret bújtatott. A Nemzetközi Karitász révén sokat segített a háborút szenvedett népeknek. Tiltakozott a kommunista országokban történt jogtalanságok ellen, papok és püspökök bebörtönzése, kínzása ellen. A „Mystici Corporis" (1943) enciklikájában új értelmezést adott az egyháznak (szakított a jogi-hierarchikus gondolkodással), fontosnak tartotta a világiak szerepét. A „Provida mater" (1950) enciklikában elismerte a világi intézményeket, melyek apostoli küldetéssel dolgoznak. 1950-ben kihirdette Mária mennybevételének dogmáját. Valóban jó Pásztor volt, aki szívén viselte az elesett, meghurcolt emberek sorsát.

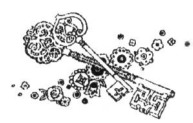
XXIII. János 1958–1963 „Hajós Pásztor"

Megválasztása utáni beszédében megfogalmazta, hogy elsősorban a lelkek pásztora akar lenni. Jóságával, kedves humorral teli modorával, ökumenikus nyitottságával mindenkit megnyert magának. Velence – a hajósok városa – pátriárkája volt megválasztása előtt. A „Pásztor és Hajós" jelzők tökéletesen illettek rá. 1962-ben megnyitotta a II. Vatikáni Zsinatot. Meghívott nemkatolikus megfigyelőket is, továbbá világi férfiakat, nőket választott a családi élettel foglalkozó bizottságba. 1962 októberében Hruscsov támadó atomfegyvereket akart szállítani Kubába. Az amerikai hajók elfogták az orosz hajókat. Úgy tűnt, kitör az atomháború. A pápa felszólította a két államfőt, hogy gondolják meg, milyen következményekkel járna egy atomháború. Nem hivatalos jelentések szerint felbontotta a III. fatimai titokról szóló levelet és elküldte Hruscsovnak és Kennedynek. Mindkettőjüket megrendítette és elgondolkodtatta a jövendölés. 1963-ban aláírták az atomkísérleti tilalmat. A „Pacem in Terris" („Békét a földön") enciklikáját minden embernek szánta, felszólítva őket, hogy lépjenek túl az ideológiai különbségeken és őrizzék meg a világbékét.

VI. Pál 1963–1978 „Virágok virága"

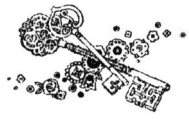
Pápai címerében három virág szerepel, de az is lehet, hogy a személyét jellemző mondat abból fakad, hogy Milánó püspöke volt kinevezése előtt (Milánót az olaszok a virágok városának mondják). Körleveleiben a családnak, az emberi élet védelmének, a papi élet tisztaságának fontosságát fogalmazta meg. Egyik leghíresebb enciklikája a „Populorum progressio" („Népek fejlődése", 1967), melyben arról ír, hogy az evangélium üzenetét a modern világ körülményei között, a technikai civilizációban hogyan lehet megélni és a népek békés fejlődésében felhasználni. Diakonátus bevezetését szorgalmazta, a népnyelvi liturgiát bevezette; a kúria reformját is megvalósította. Létrehozta a „Keresztény Egység Titkárságát", és a „Nemhívők Titkárságát". Püspöki szinódusokat hívott össze a II. Vatikáni Zsinat határozatainak megvalósítására. Több Olaszországon kívüli zarándoklatra vállalkozott. 1964-ben Jeruzsálemben találkozott a Konstantinápolyi Pátriárkával. Nagyon megrendítő volt, hogy egy évezred után a két egyház feje átölelte egymást testvéri szeretettel. Elutazott Indiába, Fatimába, Kolumbiába, Ugandába, Délkelet-Ázsiába, stb. Az ENSZ-be is ellátogatott (1965) és kérte a nemzetek vezetőit, vessék el háborús terveiket.

I. János Pál (1978 aug. 26 – szept. 29 – 33 nap) „A Hold közepéből"

Családi neve Albino Luciani („Fehér Fény"). Halála hajnal 4.45-kor következett be, amikor a fogyó Hold (éppen közepénél tartott) bevilágított az ablakon. Emberszeretete, humora, közvetlensége hasonlóságot mu-

tat XXIII. János lelkületéhez. Szívügye volt a keresztények egysége, a szegények megsegítése, a más gondolkodásúakkal való párbeszéd és a kúria reformja. A Vatikáni Bank Igazgatója (Sidona) üzleti kapcsolatba került a maffiával és a „P2" elnevezésű szabadkőműves páhollyal. I. János Pál összeírta azok neveit, akik kapcsolatban álltak a maffiával és el akarta bocsátani őket. Szeptember 29-én szívrohamban meghalt (66 éves). A nemzetközi sajtóban fölmerült a gyilkosság lehetősége. „A gyilkosság gyanúját erősíti az a tény is, hogy akik nyomoztak a haláleset és a maffiával való kapcsolat ügyében, továbbá a tanúk, egymás után (titokzatos körülmények között) meghaltak." (John Hogue)

II. János Pál 1978–2003(4,5) „A Nap munkása" (Munkájául a Napnak)

II. János Pál pápa (1920. V. 18-án született Lengyelországban, Wadovicében) az elmúlt 25 évben óriási munkát végzett. Elég, ha megemlítjük 30 enciklikáját és apostoli buzdítását, melyekben az etikai kérdésektől a világiak apostolkodásáig, csaknem minden kérdéssel foglalkozott, és lényeges iránymutatást adott az egész világ keresztényei számára. 100 külföldi útja pedig bizonyítja, hogy mennyire szívén viseli a népek sorsát. Utazásai során, melyeket lelkipásztori szolgálatnak tekintett, buzdította a népeket a keresztény életre, az egységre, az apostolkodásra és a szeretetre. Ahol megfordult, ott fellendült a hitélet. A misztikában a Nap Jézus Krisztust jelenti. A „Nap munkása" megvalósította Malakiás prófétai jelmondatát, mert hatalmas munkát fejtett ki Jézus Krisztus dicsőségére. A Bíborosi Kollégiumot kibővítette, sokat tett az ökumenizmusért, párbeszédet folytatott az anglikán és görögkeleti egyházakkal, bátorította az ifjúsági mozgalmakat (fokoláré, karizmatikus, stb.). A liberális nézetek erősödésével egyre többször szólalt fel (és enciklikáiban írt) az emberi élet védelmében (abortusz, eutanázia).

Nagy szerepe volt a kommunista birodalom felbomlásában (1990). Beszédei által és diplomáciai bölcsességét latba vetve kiállt a szabadság mellett. (Emiatt akarta meggyilkolni a KGB 1981 május 13-án, a fatimai jelenés 64. évfordulóján).

A Szűzanya tiszteletét egyéni példájával és tanításával fontosnak tartotta. Bocsánatot kért az egyház történelem folyamán elkövetett bűneiért!

KI AZ ANTIKRISZTUS?

Az egyetlen adatot, amely az Antikrisztus felől kétségtelen, senki sem érti. János Apokalipszise azt mondja: Hatszázhatvanhat (Jel 13,18). És hozzáteszi: íme a bölcsesség – hóde hé sophia estin. Hatszázhatvanhat. Fejtse meg, aki tudja. Mint oly sok tudás, kezünkben van és nem tudunk vele mit kezdeni. Hóde hé sophia estin. De valami most már, ma, az Apokalipszis ilyen előrehaladott évszakában, holtbizonyos. Az Antikrisztus nem személy. Nem ember. Lehet, talán, nem biztos, hogy valamilyen formában emberi alakot is fog ölteni, de akkor minden inkább lesz, mint ember, inkább szörny, visszájára fordított, zűrzavaros, hatalmaskodó lesz, borzasztó, megrontó, de ezenfelül még erőszakos és vérengző és hazug és dühöngő is. Elég. Lehet, hogy ez így mind majd a legközelebbi jövőben testet ölt, de akármilyen félelmetes és irtózatos, de kimerítő nem lesz. Az Antikrisztus nem alak, nem ember, nem lény, nem test-lélek-szellem olyan egysége, mint amilyenek mi vagyunk. Hiszen éppen ez az. Ez a titka. Talán ez az, amire János azt mondja, hogy íme a bölcsesség. Az Antikrisztus éppen a személytelen. A nem-ember, a nemlétező, a semmi, a hiábavaló, az üres, a sötét, a bűn, a tagadás, a nem valami, nem valaki, hanem a semmi, amit az ember akkor tapasztal és él át, amikor szembekerül az átkozott és buta kényszerrel, a személytelen erőszakkal, azzal, amely mögött nem áll ember, hanem éppen a Személytelen. Szembekerül vele, megborzad, meg akarja nézni, megfogni, de a semmibe nyúl. Semmi. Nemlétező. Talán ez a Hatszázhatvanhat. A személytelen terror. Rémület és reszketés, írja Henoch. Tromos

kai phobos. Az Antikrisztus nem személy, de nem is dolog. Azt lehetne mondani, hogy generális kényszerképzet és rettenetes őrület. Azért van, mert az emberiség ebben az őrületben él. Azért kelt fel és fog felkelni és a világ azért van neki kiadva és azért adatott neki felsőbb hatalom. Exousia. Az Antikrisztus kolosszális valótlanság. A borzalmas nemlétező. Mondjuk úgy, hogy a bűn – vagyis: Istenen kívül lenni, a semmiben és az űrben és a sötétben és a tagadásban és a megsemmisülésben. Mert a bűn éppen a nemlétező. Aki bűnt követ el, az önmagát személyes létéből, vagyis a szellemből, vagyis a valóságból, végül Istenből kizárja. Nemlétezővé vált. Mert Isten az egyetlen valóság, ahogy Coventry Patmore mondja, „the divine is only real". Az Antikrisztus nem lehet ember, alakot nem ölthet, történeti személy nem lehet, mert éppen a negatív lét. Mi a borzalom a személytelenben? Az, hogy megszólíthatatlan. Az a személytelen, ami a terrorban, az erőszakban, az ínségben, a szükségben, a felelőtlen irtózatkeltésben nyilatkozik meg, abban, ami a földet ma a rémület és a reszketés helyévé tette. Tromos kai phobos. De senki se tudja, hogy a föld miképpen lett ilyen. Miért? Mert nem az ember csinálta, hanem a nemlétező, az értelmetlen és a vak és a komisz és az őrült. Főképpen őrült. És valótlan. Mert, értsük meg, csak a személy valóság. A személy, vagyis a szellem, végül Isten. „The divine is only real" – mondja Coventry Patmore. Ami rajta kívül van, az a megsemmisülésbe lóg. Lehet, hogy János apostol ezt akarta elrejteni abban, amikor azt írta, Hatszázhatvanhat. Íme a bölcsesség.

Az Antikrisztus megszületését hiába várjuk. Sohasem fog megszületni. Fognak továbbra is születni és egyre többen hitványak és pimaszok és vérengzők és hazugok és visszájára fordítottak, de az Antikrisztus nem születhetik meg, mert nem személy. Még csak nem is dolog.

Az Antikrisztus a személytelenség ténye. A megszólíthatatlanság. A megsemmisülés ténye. Hatszázhatvanhat. Íme a bölcsesség. Az Antikrisztus az aperszonális legázoló szükségszerűség. Az anonim borzalom, ami például a hivatal vagy a technokrácia, vagy a rémállam, az irtózatos tény, amellyel szemben védtelenek vagyunk, nem, mert tőlünk független, hanem, mert ezt a nemlétezőt mi valósítjuk meg és mi csináljuk és mi tartjuk fenn és mi ragaszkodunk hozzá. Egyetlen pillanatában sem valódi. Egyedül az isteni a valódi. „The divine is only real." Az Antikrisztus testetlen és lelketlen és szellemtelen fikció. Hatszázhatvanhat. Ez az, ami most és ma van. Ebben a valótlanban élünk. Ez az Apokalipszis végső szakasza, a személytelen terror megjelenése, mindenki reszket, mégis itt van és tény és mindenki csinálja. Semmi és mégis tény. Senki sem személyesítheti meg. Mégis itt van.

E napokban sokan és sokszor szóvá tették, hogy ma úgyszólván nem történik semmi, ami ne kívánna rajtunk valamiféleképpen segíteni, politikában és gazdaságban és tudományban és vallásban egyáltalán nincsen mozzanat, amely mögött ne a jó szándék állna. Biztos. Akármilyen ügyefogyottan, de ez a jó szándék jelen van. Szekták és államok és szervezetek és művek. Csupa jó szándék. Egészen biztos. De minden ilyen jó szándékot belülről valami megőröl, alig kezd el élni, máris csődben van. A nemlétezőbe porlad. Ez az egyetemes romlás jelenléte. Nem lehet segíteni. A megsemmisülés állandó jelenléte. Az ember csaknem megrendítő erőfeszítéssel készít állami és társadalmi és gondolati és tudományos és ipari és gazdasági terveket, egy percben az egész visszájára fordul és ahelyett, hogy segítene, a romlást fokozza. Egy idő óta az emberi létezés egész területén nincsen és nem volt olyan szándék, amelyre ez érvényes ne lenne. Meg akart bennünket menteni. S amit elért, még több rémület és reszketés. Ennek a minden jó szándékot és segítést belülről megőrlő és felbontó személytelen hatalomnak vagyunk kiadva. Ez a Hatszázhatvanhat. Ez az Antikrisztus. Semmiféle természeti megjelenése nincs. Nem rovar, nem féreg, nem mikroba. Absztrakt és fiktív. Talán annak az embernek viselkedéséből érthető, akit Proust „dompteur"-nek nevez. Ez az állatszelídítő. A cirkuszigazgató. Egyik kezében cukor, a másikban ostor és tüzes vas. Egzecíroztat bennünket. Köteleken és karikákon kell átugranunk és körbe kell futnunk és szép sorba kell állnunk és egyszerre tapsolni vagy kiabálni, hogy éljen vagy vesszen, halál reá. Gömbökön balanszírozni kell és fejünkön kell állni és a labdát szájunkkal elkapni és masírozni és egymásra a puskát ráfogni és a másikat jelszóra lepuffantani és indulókat énekelni.

Azt lehetne kérdezni, hogy a „dompteur" vagyis a cirkuszigazgató az előadást kinek és milyen nézőközönségnek rendezi?

Tűnődve nézünk egymásra. Nekem nem. Neki sem? Nem, igazán nem. Neki sem. Kinek? Miért van ez az egész fene nagy díszelőadás? Senkinek se kell. Mindenki unja, mindenki szeretné a cukrot és fél a tüzes vastól és az ostortól. A „dompteur" hülye. Azt hiszi, hogy az előadás kell. Nem, az egész mutatvány senki-

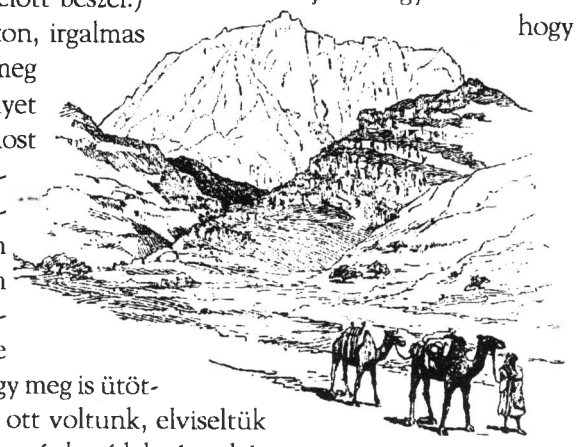
nek se kell és a legjobban szeretnénk már végre hazamenni, de nem lehet, kötélen kell táncolni és hurrázni. A cirkuszigazgató nem veszi észre, hogy az előadást az absztrakt személynek rendezi, vagyis a kell nem személyes, hanem absztrakt kell. Nincs közönség. Körös-körül a semmi és az űr és a valótlan és a fikció és a kényszerképzet és az őrület. Főképpen az őrület. Az előadás senkinek se kell, mégis tart és végig kell játszani. Amíg rájövünk, hogy nincs is közönség. Andersen meséjének ez pont a fordítottja. Ott a király büszkén lépeget a nagy ünnepen pucéron, abban a hiszemben, hogy a világ legszebb ruháját viseli. Mi itt a semminek komédiázunk, abban a hiszemben, hogy a világközönség színe előtt a jövőt csináljuk. Hol a néző? A cirkusz üres. Az igazgató őrült. Nem látja, hogy közönség nincs. Vagyis a néző a személytelen. Az absztrakt. A nemlétező. Ez az az absztrakt és nemlétező személytelen semmi, ez a sötét és üres kényszerképzet, ez a Hatszázhatvanhat, az Antikrisztus. Íme a bölcsesség.

H.

Szent Ágoston tanúsága

(Hippo püspöke több karizmáról is tanúságot tesz, közöttük a „lélekben nyugvás karizmájáról". Augustinus számára ez olyan karizmát jelent, amely hasonlít az extázisra, és amely, amennyiben imádság váltotta ki, gyógyulásokkal és szabadulásokkal kapcsolódik össze. Egy esemény, amely Szent Ágostont különösen megérintette, olyannyira, hogy írásaiban háromszor is említi őket, Pállal és Palladiával, egy testvérpárral kapcsolatos. Először a hátteret beszéli el, utána leírja a zárótényt. A következő részletet Giuseppe Beneivenga SJ „A Szentlélek kiáradása és karizmatikus ajándékok" című könyvéből vettük.)

A tények. (Pál a gyülekezet előtt beszél:) Kérlek Téged, irgalmas Ágoston, irgalmas urunk és atyánk, parancsold meg nekem, hogy írásomat, amelyet parancsodra mutattam be, most felolvassam. - Amikor még Caesareában Kappadókiában laktunk (édesanyám, és mi tízen fiútestvérek), egyik fivérem édesanyánkat súlyos, elviselhetetlen szidalmakkal sértette meg, sőt oly messzire ment, hogy meg is ütötte. Mi, a többi gyerek is mind ott voltunk, elviseltük ezt a helyzetet anélkül, hogy anyánk védelmére akár egy szót is szóltunk volna bátyánkhoz. Az édesanya mélységes aggodalmában és megbántottságában elhatározta, hogy azzal bünteti meg a fiát, hogy megátkozza. Kora reggel, amikor anyánk a keresztelőmedencéhez sietett, hogy kéréseivel lehívja Isten haragját a fiára, egy előttem ismeretlen eredetű démon közelítette meg. Ez úgy nézett ki, mint egyik nagybátyánk, és rábeszélte, hogy az átkot terjessze ki minden gyermekére. Ez a tanács úgy felzaklatta, mint egy vipera, a földre vetette magát, és teljes erejéből a keresztelőmedencébe kapaszkodott. Haja összekócolódott, melléről lecsúszott a ruha, így kérte Istent, hogy nekünk banditaként kelljen idegen földön bolyonganunk, és pillantásunk minden embert undorral töltsön el. Anyám imáját azonnal hatásos bosszú követte. Legidősebb bátyámon heves remegés lett úrrá, amit Szentséged három napja rajtam is láthatott.

Egy év alatt mindannyiunkat születésünk sorrendjében ugyanaz a büntetés ért. Amikor anyánk látta, hogy átkai ilyen hatásosak voltak, nem tudta többé elviselni a magatartása miatti lelkiismeret-furdalást és az emberek szemrehányásait. A kötél után nyúlt és szomorú véget vetett szenvedésekkel teljes életének. Ennek következtében mi gyerekek is elmentünk hazulról, mert ezt a szégyent nem tudtuk elviselni. Elhagytuk hazánkat, és szétszóródtunk a szélrózsa minden irányába.

Mi, a tíz fivér megtudtuk, hogy a születési sorrend szerinti második bátyánk – Laurentius mártír emlékhelyénél, Ravenna közelében – kegyelmet talált és meggyógyult. Én, aki hatodik voltam a sorban, a nővéremmel, aki utánam következett, minden olyan országba elutaztunk, amelyről azt hallottuk, hogy ott szent helyek vannak, ahol Isten csodákat tesz. Anco-

nában is voltam, Itáliában, ahol az Úr István mártír közbenjárására sok csodát tesz. De nem gyógyultam meg. Három hónappal ezelőtt húgommal együtt, akivel ugyanabban a bajban szenvedtünk, egy teljesen nyilvánvaló látomásunk volt. Egy fényszerű alak azt mondta nekem, hogy három hónap múlva meggyógyulok. A húgomnak ugyanakkor olyan víziója volt, amelyben a Te Szentséged jelent meg, ahogy most itt állsz. Így jöttünk 14 napja ebbe a városba. Szemed meggyőződhetett törékenységemről, és a húgom itt még mindig ugyanabban a bajban szenved, amelyben mindketten szenvedtünk. Naponta könnyek közt imádkoztam a hírneves István vértanú emlékhelyénél. Húsvéthétfőn – belekapaszkodtam a vasrácsba és imádkoztam – hirtelen a földre zuhantam és elvesztettem az eszméletemet. Nem sokkal később újra felálltam, és észrevettem, hogy testem megszabadult a remegéstől. Ezt megírtam Neked, mert kérni akartalak Téged, hogy adj hálát értem Istennek, és imádkozz a húgomért. (Szent Ágoston így folytatja:) Húsvétvasárnap utáni harmadik napon felszólítottam a két testvért, hogy lépjenek arra a pódiumra, amelyről én beszéltem. Felolvastam Pál írását. A felolvasás befejeztével lement Palladia a lépcsőkön, és odament az ereklyetartóhoz imádkozni. Amint a rácsot megérintette, a földre rogyott, úgy feküdt ott, mintha aludna, majd gyógyultan kelt fel. Ekkor mindenki felkelt, férfiak és asszonyok, és a lelkes kiáltozásnak és könnyeknek nem akart vége szakadni. (Isten városa 2 2,2,22, Sermo 322,1-2)

A várakozó Isten

A teremtés hajnalán Lelkem ott lebegett a vizek felett... Megálmodtam a zengő hegyeket és a harangvirágos völgyeket - hívó fényű csillagokat, világító felhőket, s fényes szelek hátán a madarakat. Kimondtam: és lettek.

Majd távolabbra néztem, s láttalak téged. Láttam szemed ívét, szárnyaló tekinteted, a hajadon csillanó fényt, s járásod ritmusát. Láttam vágyaid röptét, alkotni vágyó szellemed. Gyönyörködtem benned és büszke voltam rád.

Láttam lelkedet, a rám hasonlítót, azt, amilyen csak a tied. Lelked mélyén a nekem fenntartott szent helyet, mely csak az enyém. Tudtam, bármit teszel oda: férjet, munkát, gyereket, pénzt, sikert – boldog nem leszel.

Láttalak téged, az egyszeri, kimondhatatlanul kedveset, a rám hasonlítót. Láttam arcodat, a várakozót. Mely várja a pillantást, a jó szót – mely várja, hogy valaki lássa őt.

Én láttalak, és vártam rád évezredek hosszú során. Láttam az életed, a gubancost, a szomjazót. Vártam pillantásod, a szavadat, vártam, hogy rám találjon tekinteted.

Neveden szólítottalak, hogy tudd, enyém vagy. Hogy legyél valakié. Azonosságod titkát csak én ismerem, te sem. Hogy mivé teremtettelek, a semmiből. Kevéssé tettelek kisebbé az angyaloknál... Majd mindent neked adtam. A világot, mely körbefog az élet zsongásával – kezedbe tettem.

Hűtlenséged miatt utánad mentem, és meghívtalak országomba. Királyi trónomhoz. Szent Fiamat testvéredül adtam, s Vele együtt mindent.

Most hát mindenem a tied. Feltételek nélkül várok rád. Csak egy szavadba kerül: „Hiszek Benned, Uram, jöjj az életembe. A szent helyre, mely csak a Tiéd."

Akkor majd belépek Én a szíved mélyére, mely csak az enyém – ahogy megálmodtam Én a teremtés hajnalán.

Ha kimondod: „Legyen" – szavad – az Ige – testté lesz: és lesz. S leszünk ketten eggyé.

Homoki Nagy Katalin

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

A VILÁG SZERETETE: emberekhez és e világ dolgaihoz való ragaszkodás

Amikor Pál apostol így írt: *„Démás engem elhagyott, e jelenvaló világhoz ragaszkodván"* (2Tim 4,10), ezen azt értette, hogy Démás őt és a Jézus Krisztusért végzett munkát elhagyta. Elesett, mivel:

> *„Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete"* (1Jn 2,15).

Valaki másnak, e világ fejedelmének az uralma alatt áll, és az ő működési területét szereti. Gyakran azt gondoljuk, hogy a világ szerinti szeretet veszélytelen, és ilyen álcázással igyekszünk igazolni: „Csupán nyitott vagyok a világ felé, és nem szűklátókörű". A világ szeretete pedig veszélyes bűn: Jézus ellenségének kezére ad bennünket.

Annak érdekében, hogy elkerüljük az ilyen önámítást, a gonosz csapdájába való beleesést, különbséget kell tennünk, hogy vajon úgy szeretjük-e a világot, ahogy Isten szerette (Jn 3,16), vagy úgy, ahogy e világ fejedelme próbál rávenni minket, hogy szeressük. A világhoz való helyes viszonyulás példáját Pál apostol életében szemlélhetjük. Ő is a világban élt, használta ajándékait és javait, és örvendezett bennük, de Istennek hálát adva tette ezt. Mindenben a minden dolgok Teremtőjét szerette és tisztelte, és Őt dicsérte ezekért. A teremtett dolgokban való öröme Istenben való öröm volt, Aki megajándékozta ezekkel őt. Ezért nem számított, hogy voltak-e evilági javai, vagy sem: teljesen szabad volt tőlük. Csak akkor tudott örülni nekik, ha Istentől kapta őket.

Az viszont szörnyű lenne, ha a világért élnénk, és nem Istenért, azaz, hogyha Istentől elválasztva az embereket, dolgokat és e világ javait szeretnénk, és általuk lennénk megkötözve.

Akkor ezek a szavak lennének érvényesek ránk: vagy Istent szolgáljuk vagy a mammont, azaz a világot. Vagy Istent vagy a világot szeretjük. Szeretni azt jelenti, hogy teljesen átadjuk magunkat annak, amit szeretünk. Így bármi, aminek teljesen átadtuk magunkat, az Isten helyét veszi át életünkben. Így a világ szeretete bálványimádás, ami súlyos bűn, mely Isten ítéletét hozza ránk. – Vajon lehet nagyobb bűn annál, hogy bálványunk van, amikor az Igében a legnagyobb parancsolat az, hogy Istent mindenek fölött szeressük? A Jelenések 21,8 elmondja, hogy a bálványimádóknak a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz részük. János apostol a keresztény egyháznak ír a bálványimádásról. Nem az ószövetségi bálványimádásról, hanem inkább a foglalkozás, a család, a hírnév, a művészet, a természet, vagy bármi más bálványról, amelyek egyébként Isten ajándékai.

Mivel a világ szerinti szeretet e világ fejedelméhez köt bennünket, aki az ő sötétség-országába akar vinni minket, határozott döntést kell hoznunk, hogy nem választjuk a világot, hanem Jézust, mint szeretetünk és életünk középpontját. Pál apostol elmondja, hogyan történjék ez:

> *„Akiknek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem volna... Akik vesznek, mintha semmijük sem volna. És akik élnek e világgal, mintha nem élnének"* (1Kor 7,29-31).

Azaz, az emberekhez, vagy e világ minden dolgaihoz való kapcsolatban Jézusnak kell a középpontban maradnia; gondolatainknak és érzelmeinknek körülötte kell forogniuk. Akkor a felebarátainkat és a dolgokat egyedül Jézuson keresztül fogjuk szeretni. Így akár rendelkezni fogunk dolgokkal, akár nem, Jézus mint középpont, meg fog maradni. *„Minden a tiétek; ti pedig a Krisztusé"* – mondja az apostol (1Kor 3,22-23), és ez utóbbi a fontos!

Ha viszont a világ szeretete bármilyen formában megragadott minket, ez a bűn már itt a földön is elválaszt bennünket Istentől. Nincs nagy különbség abban, hogy e világ dolgaihoz köttettünk-e – melyek önmagukban jók, mint például a művészet, a tudomány és a természet –, vagy az emberekhez, akik Isten teremtményei, vagy közvetlenül egy bűnös kívánság rabjai lettünk. A rabság az rabság! Megakadályozza, hogy Isten számára hasznosak legyünk. Az a sátánhoz, e világ fejedelméhez köt bennünket. Igen, csak azok köttetnek szeretetben Jézushoz, akik szabadok Isten számára. Ő a szeretetünkre vágyik. És mivel Ő az Egyetlen, Aki szeretetet tud adni nekünk – ahogy egy ember sem tud –, Neki lehet teljes igénye is életünk felett. Neki lehet olyan igénye, hogy határozottan elforduljunk minden kötöttségtől és szeretettől, amely Őt fosztaná meg az első helytől. Ugyanezt mondja családunkról, szüleinkről, akiket ugyan kötelességünk szeretni és tisztelni, de ha jobban szeretjük őket mint Jézust, nem vagyunk méltók Hozzá, és elveszítjük azt a jogot, hogy tanítványának hívjon bennünket (Mt 10,37).

Jézus szembesít minket ezzel a kérdéssel: „Mit és kit szeretünk?" Ugyanakkor nem ezt mondja: „Az enyéimnek nem lehet családjuk és nem érdeklődhetnek a művészet, a tudomány és más hasonló dolgok iránt." Ő csupán szeretetünkre vágyik. Azt akarja tudni, mi van az első helyen a szívünkben, mihez ragaszkodunk legjobban. Ezután viszont határozott szakítást kíván. Arra vár, hogy Iránta való szeretetből elhagyjuk azokat az embereket és dolgokat, amelyekhez helytelenül ragaszkodtunk. Hív bennünket:

> *„És aki elhagyta házait, vagy testvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Én nevemért..."* (Mt 19,29).

Igen, Jézus nem csupán odáig megy el, hogy azt mondja, hogy ne szeressük apánkat és anyánkat Őnála jobban, de ez is a követelménye: *„Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját... nem lehet az én tanítványom"* (Lk 14,26). Ez arra a helyzetre vonatkozik, amikor a szülők meg akarják akadályozni, hogy életünket Jézus rendelkezésére bocsássuk. Meg kell gyűlölnünk bűnös énünket, és mindenkit el kell hagynunk, aki arra akar rábírni, hogy énünkért, és e világ egyéb dolgaiért éljünk. Itt a gyűlölet a megtűrés ellentéte. Jézus azt akarja, hogy ne tűrjünk meg olyan kapcsolatokat, amelyek hamis szeretetre épülnek, és amelyek a szívünket és gondolatainkat fogva tartanák. Ő ezt érti meggyűlölés és elhagyás alatt. Ez nem csupán belső döntéshozatalt jelent, hanem ha például egy személyhez kötődtünk helytelenül, a szabaddá válás magában foglalja leveleinek és fényképeinek elégetését. Vagy ha a művészet iránti szeretetnek hódoltunk, meg kell szabadulnunk gyűjteményünktől. Vagy ha a magas életszínvonal a bálványunk, meg kell szabadulnunk luxuscikkeinktől és igényeinket az Evangélium tanításához kell szabnunk. Ha a televízió-bálvány uralkodik felettünk, szakítanunk kell a tévékészülékkel.

Amit gyűlölünk, azt nem tudjuk már tovább megtűrni, valahogy le kell rombolnunk azt. Csatába kell szállnunk a világ szerinti szeretet bűnével, ha nem akarjuk, hogy életünk erőtlenné váljon, és az ellenség kezébe jussunk. Jézus annyira gyűlöli a bűnt, mint amennyire szereti a bűnöst, és azt akarja, hogy az övéi is gyűlöljék a bűnt.

Hogyan szabadulhatunk meg rabságunkból? Csak a Jézus iránti szeretet segíthet rajtunk. Ha igazán szeretjük Jézust, hagyjuk, hogy szinte automatikusan minden helytelen dolog kikerüljön az életünkből. De mit tegyünk akkor, ha nem szeretjük Jézust eléggé, és az embereknek, dolgoknak még nagy erejük van az életünkben? Először bűnbánatot kell kérnünk bálványimádásunkért, hogy azzal Istent megbántottuk. Ezenkívül szüntelenül magasztalnunk kell Jézus vérének erejét, amely erősebb láncainknál. Van ereje összetörni azokat. Azért ontatott ki, hogy szabadulást hozzon.

Jézus megkérdezi tőled: „Akarsz szabaddá válni a világ szerinti szeretet bűnéből?" Vére csak azok számára lesz erőteljes, akik valóban meg **akarnak** szabadulni. Hihetünk benne, hogy megajándékoz a szabadulni akarás lelkületével – ha most még nem a miénk az –, mivel Ő a nemakarásunk miatt is meghalt és feltámadott. Meg akar szabadítani minket a világ szeretetétől, mivel tudja, hogy ez a világ fejedelméhez kötöz bennünket, a sátánhoz, és ily módon szörnyű végzet várna ránk halálunk után. Rabszolgák lennénk a sátán országában. Jézus viszont olyan örömet akar adni nekünk itt és az Örökkévalóságban, amely szabad a sötétség láncaitól. Ezért int bennünket:

> *„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak... a test kívánsága, és a szemek kívánsága és az élet kérkedése... És a világ elmúlik és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké"* (1Jn 2,16-17) Jézussal, az Ő országában.

M. Basilea Schlink

Kilakoltattak...

(Az alábbi tanúságtétel az igazságtalanság fájdalmas megtapasztalásából fakad. Előfordul, hogy imáinkat másképp hallgatja meg Isten, mint ahogy mi várnánk. Ilyenkor bizalomra, türelemre, megbocsátásra nevel. Ha legyőzzük a bosszúálló gondolatokat és hittel fogadjuk a próbatételeket, akkor egész biztosan üdvösségünkre válnak.)

Kilakoltattak... ez már önmagában is elég sokkoló, de ha hozzáteszem, hogy Magyarország egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb embere tette mindezt, akkor (1.) vagy azt lehet mondani, hogy „ja, így már értem" vagy (2.) azt lehet mondani, hogy „hihetetlen".

Én egyszerre érzem mind a kettőt. Naivan azt gondoltam, hogy egy olyan ember, akivel 20 éve egy házban lakunk, nem fog ilyet tenni, hiszen együtt nőttem fel a lányával és ismer engem 9 éves korom óta. Tisztában volt azzal is, hogy a mi anyagi helyzetünk az övékhez képest sehol sincs, de még ez sem tartotta vissza sem őt, sem a feleségét, sem pedig a lányát. Sőt még megspékelték azzal, hogy minden létező helyen hazugságok tömkelegét hangoztatták. Mindezt csak és kizárólag azért, mert mi szembe mertünk szállni velük, vettük a bátorságot, hogy ellenálljunk, pedig szerintük az lett volna a természetes, hogy eszeveszetten elmenekülünk, sőt mi több, még mi kérjük, hogy ha lehet, lakoltassanak már ki minket, mert anélkül nem élet az élet.

A lakásunk önkormányzati tulajdonban volt, és annak ellenére, hogy a kezünkben volt a papír, miszerint megvehetjük a lakást, ők elérték, hogy nekik adják el (még szerencse, hogy nem korruptak a magyar bíróságok...). Úgy kellett eljönnünk a lakásból, hogy semmi kompenzációt nem kaptunk, sőt még meg is fenyegettek minket. Igaz, hogy a Legfelsőbb Bíróság még nem hozott döntést, de számomra már egyértelmű, hogy mi lesz a határozatuk ezek után. Bárkinek meséltem el ezt a történetet, nem akarták elhinni, mert egyszerűen úgy gondolták, hogy ha valakinek annyi pénze van, mint D. Sándornak, akkor az nem csinál ilyet. Szaladgáltunk mi fűhöz-fához, hogy segítsen, de mindenki megmondta kereken, hogy a D.-nal nem mernek szembeszállni. Sem a tévé, sem a sajtó nem volt hajlandó foglalkozni ezzel a témával, amint kiderült, hogy ki áll mögötte. Még azok, akik első nekifutásra úgy gondolták, hogy jó kis sztorit csinálnak belőle, azonnal visszaléptek a D. név hallatán.

Miután eljöttünk, egy kölcsönlakásban voltunk egy hónapig, majd kibéreltem egy lakást, de mivel volt a nagybátyámnak egy üres lakása, így oda költöztünk. Van ugyan az Édesanyámnak egy lakása, de ott a testvérem lakik a 3 gyerekével és választanunk kellett, hogy mi menjünk albérletbe vagy ők? Így most van ugyan fedél a fejünk felett, de ez is csak amolyan félmegoldás, hiszen a nagybátyám egyszer csak szólhat, hogy neki kell a lakás... Hogy akkor hová megyünk, azt nem tudom, de bízom abban, hogy addigra valami pozitív változás csak történik már. A remény talán még nem hagyott el teljesen, de érzem, hogy egyre nehezebb. Néha úgy érzem, hogy hiába imádkozom, Isten valamiért nagyon mélyen hallgat. Közben bennem meg kavarognak a rosszabbnál rosszabb gondolatok. Gondolatban már nem egyszer a legszörnyűbb horrorfilmeket is túlszárnyalva öltem meg azokat, akiket leginkább felelősnek tartok ezért a helyzetért. De ez az állapot nem jó, sőt kifejezetten rossz, mert ideges leszek, kiabálok, sírok és végül, ha sikerül elaludnom, akkor is álmatlanul vagy rosszabb esetben hülyeségeket álmodva alszom. Próbálok ellenállni ezeknek a szörnyű gondolatoknak, de néha egyszerűen képtelen vagyok rá. Néha úgy érzem, csak akkor nyugszom meg, ha elképzelek válogatott borzalmakat, mert akkor tudatosul bennem, hogy én ezt megtehetném.... Pedig nem vagyok egy erőszakos típus, verekedős meg pláne nem. Ilyenkor imádkozom és kérem Istent, hogy ha lehet, akkor szabadítson meg ezektől a gondolatoktól. A legroszszabb az, hogy annyira bíztam abban, hogy az utolsó pillanatban, mint egy mesében, megjelenik egy angyal, aki szépen megmondja D-éknak, hogy ejnye-ejnye, ilyet nem illik csinálni. De semmi nem történt, és hiába imádkoztam, nem lehetett megakadályozni a kilakoltatást. MIÉRT?

Ezerszer kérdeztem már meg Istentől, de választ még nem kaptam. Próbálom úgy felfogni, mint egy próbát, amit ki kell állnom, hogy utána elnyerjem a jutalmamat, de néha egyszerűen nem megy. Hiába tudom valahol belül, hogy ebből is jó fog kisülni, nem tudok mindig ezzel megvigasztalódni. Ép ésszel nem tudom felfogni, hogy ilyet hogy lehet megtenni bárkivel büntetlenül, pusztán azért, mert egy felsőbb kaszthoz, a milliomosok kasztjához tartoznak. Ha azt hallom, hogy lakásmaffia, akkor rögtön szegény, tehetetlen, idős, egyedülálló emberek jutnak eszembe, akiket nem nehéz átverni. De ott is van a háttérben valaki, akinek érdekében áll – akár ilyen áron is – lakást „szerezni".

Az ember azt gondolná, hogy vele ilyen soha nem fordulhat elő, hiszen megvan a magához való esze, résen lesz. Én is ezt hittem, sőt hittem abban, hogy azért vannak a bíróságok, hogy ilyenek ne történhessenek. De sajnos a bűnözők, mindegy, hogy üzletembernek nevezik e magukat vagy csak simán a maffia tagjai, azok akkor is csak a saját üzleti érdekeiket nézik és bármit mondanak is, akkor is bűnözők. Várom, hogy Isten egyszer csak megbüntesse őket, lehetőleg látványosan, de semmi nem történik. Eközben persze tudom, hogy számukra a legnagyobb büntetés majd a végelszámolásnál lesz, de valahogy nem tud már ez sem megvigasztalni. Én azt szeretném, ha most szenvednének, lehetőleg úgy, ahogy mi szenvedtünk, hogy érezzék azt, milyen ha valakit porig aláznak, kiforgatnak mindenéből és milyen az, amikor úgy érzik, nincs segítség, mert mindenhol falakba ütközik.

Gondoltam, elmondom egyszer nekik, hogy milyen sebeket ejtettek rajtunk, hogy milyen volt, amikor a kislányom megkérdezte, hogy „de ugye anya a játékaimat nem fogják elvenni tőlem?", de józan eszemmel tudom, hogy az ilyen emberek egyszerűen képtelenek lennének megérteni, hogy mit tettek, hiszen az ő értékrendjük szerint ez teljesen normális, csak a pénz és a haszon motiválja őket, még ha ők mást is állítanak, vagy szeretnék ha a világ mást is látna.

Nem tudom, mikor lesz vége ennek a „belső háborúnak", amit végső soron saját magam ellen viselek, mert nem tudom, hogy mikor leszek képes azt mondani, hogy még ezt is köszönöm. Addig maradnak az idegtépő gondolatok, egy kis kétségbeesés, reménytelenség és hasonló szépségek. És persze Isten, akiben mindennek ellenére **hiszek**, **remélek** és **bízom**, mert az nem lehet, hogy Ő ezt ne lássa, az nem lehet, hogy Ő ezt hagyja és ne segítsen. Ezzel vigasztalom az anyukámat és a kislányomat... már csak az a kérdés, hogy engem ki vigasztal???

Laura

Engedd, hogy számodra Isten - Isten legyen

„...ne foglalkozz annyit lelked tisztaságával! Fordítsd szemed Isten felé! Csodáld Őt! Örülj annak, hogy Ő van, Ő a tökéletes szentség. Adj hálát Neki önmagadért. Ez egyet jelent azzal, kis testvér, hogy a szíved tiszta.

És hogyha már így Isten felé fordultál, semmiképp se fordulj vissza magad felé! Ne kérdezd magadtól, hogyan állsz Istennel szemben. A szomorúság azért, mert nem vagy tökéletes, vagy mert felfedezed, hogy még mindig bűnös vagy, csak emberi érzés, túlságosan emberi. Magasabbra kell emelni tekinteted, sokkal magasabbra. Istenünk van: Ő a végtelenség, a megváltoztathatatlan örök ragyogás! Azé a tiszta szív, aki az élő és igaz Istent szüntelen imádja. Lelke egész mélyét betölti Isten élete iránti érdeklődés. Képes minden nyomorúsága közepette is arra, hogy lelkesedjen Isten felhőtlen ártatlanságáért, meg nem szűnő örömééért. Egy ilyen szív egyszerre kiüresített és csordultig töltött. Elég neki, hogy Isten – Isten legyen. Ebben találja meg békéjét, minden örömét. Így Isten lesz az ő lelkének szentsége...

A szentség nem a magunk kiteljesítése, megvalósítása – és nem az a töltekezés, amit magunknak megszerzünk. Mindenek előtt az az üresség, amit Isten tölt meg olyan mértékben, amilyen mértékben meg tudunk nyílni az Ő teljességének...

Isten dicsőségét szemlélni... felfedezni, hogy Isten – Isten, örökké Isten – túl a mi világunk fölött, amik vagyunk és amik lehetünk, egészen eltelni örömmel, hogy Ő van, lelkesedni örök fiatalsága előtt, hálát adni Neki önmagáért, elmúlhatatlan irgalmáért... Mindez a legmélyebb igénye annak a szeretetnek, amit az Úr Lelke szüntelenül szívünkbe áraszt. Ez a magatartásunk, ha tiszta szívvel rendelkezünk...

De ezt a tisztaságot nem ökölbe szorított kézzel, erőnk megfeszítésével érjük el... Csupán azt kell tennünk – nem tartunk meg semmit magunknak. Mindent kiseperni! Még szorongásaink sajgó tudatát is! Tiszta helyet kell készíteni! El kell fogadni, hogy szegények vagyunk. Le kell mondani mindenről, ami lehúz, még hibáink súlyáról is. Csak az Úr dicsőségét látni és engedni, hogy ragyogása ránk sugározzon! Isten van – s ennyi elég! A szív könnyűvé válik, nem gondol saját magára, mint a tértől s az ég azúrjától megittasult pacsirta... Elhagyja a lélek minden gondját, minden nyugtalanságát. Tökéletesség utáni vágya átváltozott egyszerű és tiszta Isten utáni vágyakozássá."

Eloi LECLERC: Cahiers sur l'oraison, 1981
(Szent Ferenc buzdító szavai alapján)

Szentlélekjárás

Hol csendben jön, mint suhanó szellő,
hol viharként zúg, záporoz,
és terít édes asztalt nekünk.
Magunk se tudjuk, hogyan és mikor?
de meglepett az édes Vendég
és hozta ajándékait:
az Isten nagy, mély titkait,
hogy megismerjük kissé általuk,
meg, az élet egyetlen, igaz értelmét
és ne csak úgy-ahogy botorkálva,
ingatag-félénken meg-megállva,
a sok kíntól, jajtól szárnyaszegetten,
hanem bátor, biztos, értelmesen,
fénybemártott izzón, tüzesen,
de mégis szerényen, egyszerűen,
csöndben, halkan, zajtalanul,
alázatos őszintén, igazul,
bűntudattal és mégis bizakodón,
a világra tárult szerető szívvel,
repeső, boldog engedelmesen
tegyük meg azt a fénylő utat,
melyet Isten ujja mutat,
hol Ő Maga az Út, a Cél, a Beteljesedés,
eleven Mágnes, Istenbeölelés!...
A LÁNGBA BORULT KÜLDETÉS!!!
Ó... hogy kell Őt mindig várni!...
És nem lehet soha eléggé várni!...
Elkészülni sem lehet igazán,
megsemmisülten, mindent odaadón!...
Csak egyet lehet: VÁGYNI UTÁNA!
és parányi voltunk minden mozzanatában
kitárulva elveszni MÁRIÁBAN!...
Akiben mindig teljes volt a készület
és páratlan az odaadás!
Nem volt és nem is lesz soha más,
Kiben a Lélek úgy remekelt,
ujjongott, dalolt, ünnepelt,
mert megtehette Vele a csodát:
TISZTA SZŰZBŐL ISTENANYÁT!...
Hát világgá dalolom boldogan!
Mint gyenge kis szellő, a szavam olyan,
de viharrá szítja a pünkösdi Lélek,
hogy felfigyelj rá, drága Testvér:
Akarjátok a Lelket, a Vigasztalót,
Hét ajándékával Ajándékozót,
hogy bennetek is létrehozza a csodát:
a földhözragadt, sáros, bűnös,
nyomorúságos embervoltotokból
kialakítva isteni erejével
az Atya szerelmes Egyszülött Fiát,
a lelkek: millió lélek misztikus Krisztusát?
Csak az kell: ne maradjon senki önmagában!
Minden percében, tettében, szavában
meneküljön, fusson, és tűnjön, vesszen el
MÁRIÁBAN!

Törköly Rózsa

Tartalomjegyzék

Katona István: »Milyen csodálatos a neved szerte a világon« 3
Béky Gellért: A misztika jelentősége ma 4
A római pápák 150 éves rövid története napjainkig SzentMalakiás próféciáinak fényében 7
H.: Ki az Antikrisztus? 10
Szent Ágoston tanúsága 12
Homoki Nagy Katalin: A várakozó Isten 13
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad: A világ szeretete 14
Laura: Kilakoltattak... 16
Eloi Leclerc: Engedd, hogy számodra Isten – Isten legyen 17
Törköly Rózsa: Szentlélekjárás 18

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL./28/1992

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 4306840

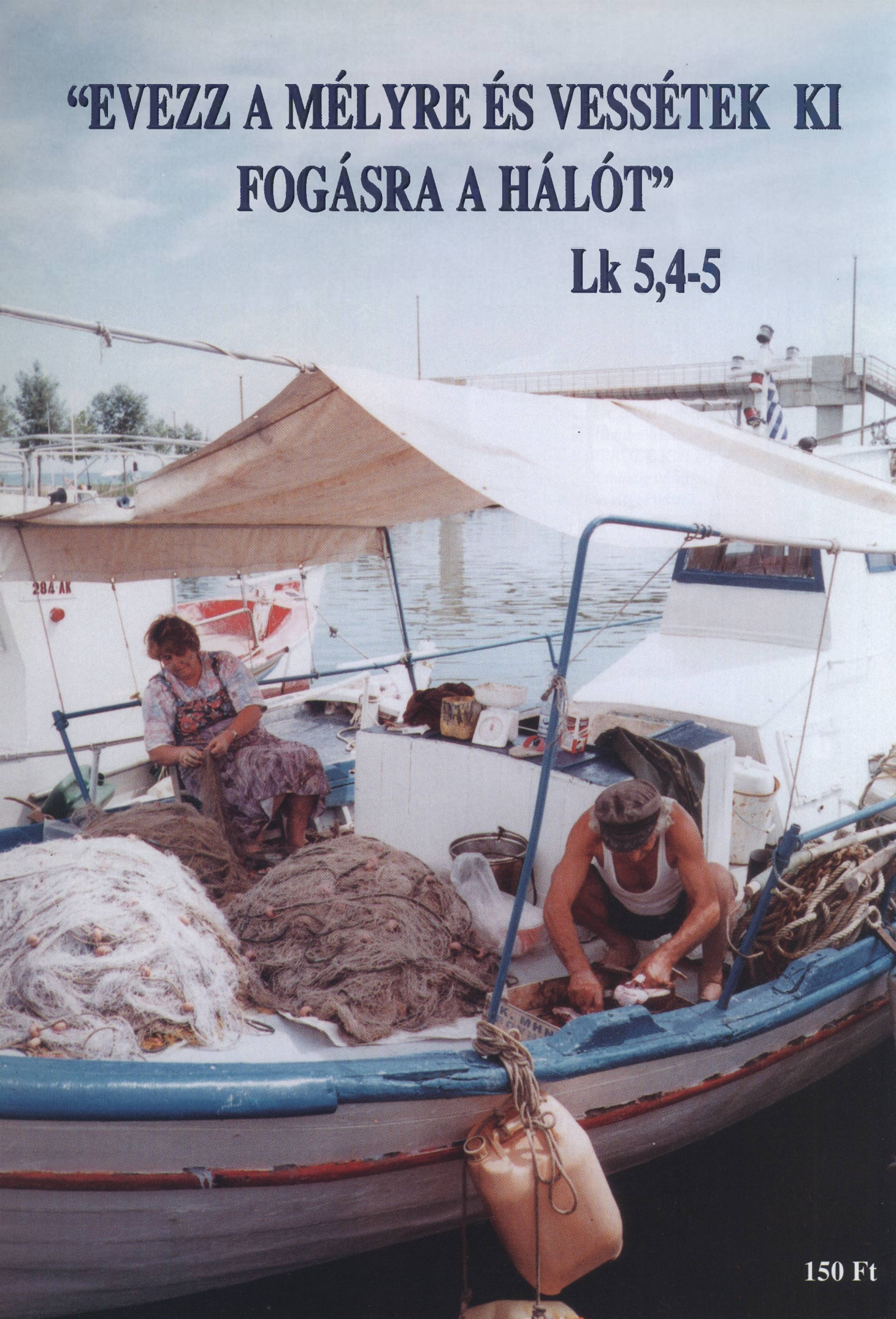

Kérd Istent: adjon nagyobb hitet, hogy megláthasd Isten ígéreteinek beteljesedését, és a Sátán megszégyenülését. Kérd Istent, hogy gyújtson szent tüzet lelkedben a Szentlélek erejével, és változtassa erőtlen imádat győzelmes erővé, sürgető követeléssé, hogy meglásd Isten akaratának beteljesedését, mint a mennyben, úgy itt a földön is. Ragaszkodj ehhez imádtságodban azokat a konkrét dolgokat illetően, amiket Isten a szívedre helyez. Kérd az Urat, ruházza fel imádat a Golgota hatalmával, Pünkösd erejével és az Ő nevének mindenhatóságával.

Duewel

“EVEZZ A MÉLYRE ÉS VESSÉTEK KI FOGÁSRA A HÁLÓT”

Lk 5,4-5

150 Ft